NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

STELLA CAMERON

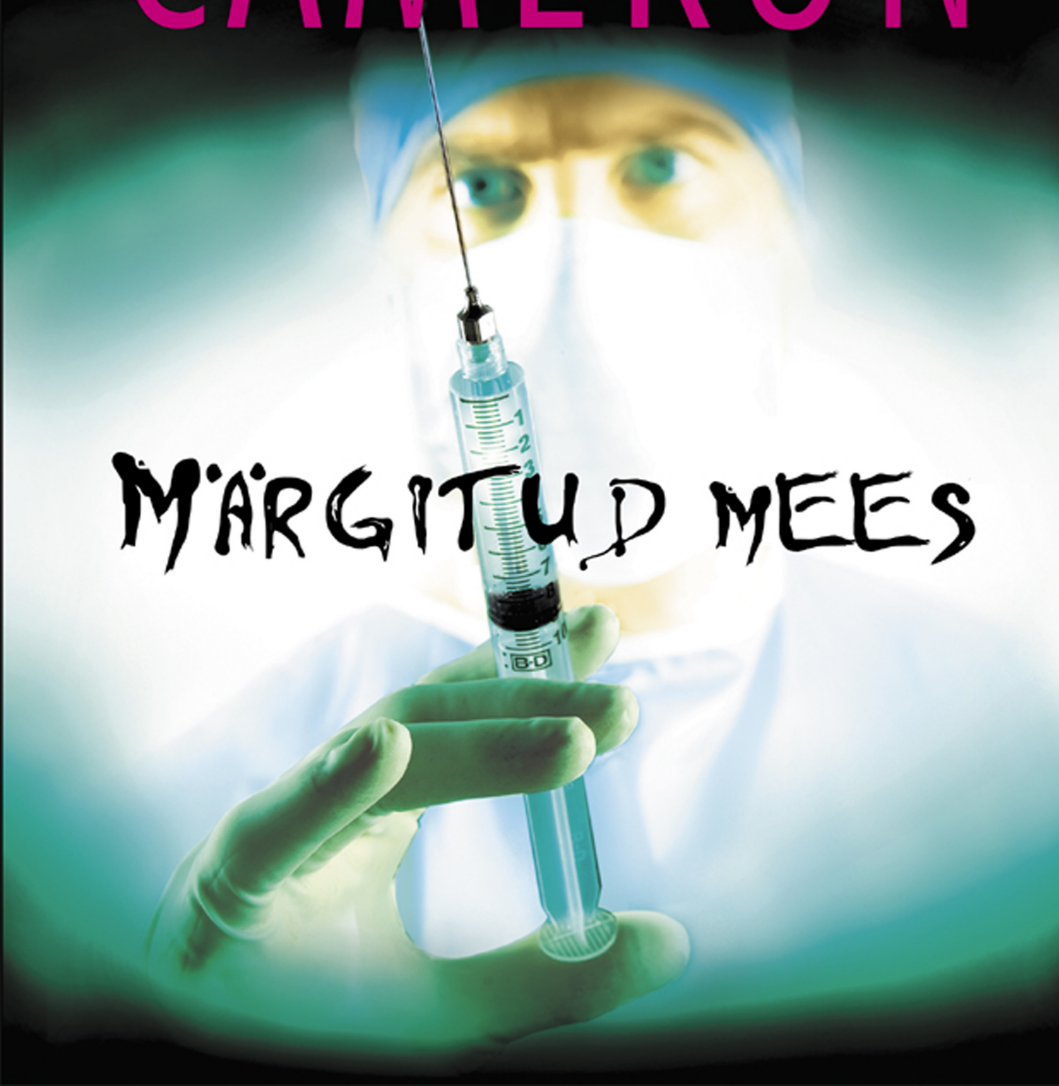

MÄRGITUD MEES

ESIMENE PEATÜKK

Kuukettast oli haugatud ära suur tükk ja sellest oli alles ainult peenike triip.

Öösel – ihuüksinda – mööda vaikseid tänavaid käimine polnud ilmselt arukas tegu. Kuid lamada paanika küüsis poolärkvel voodis, higi silmades kipitamas ja juukseid näkku kleepimas, oli veelgi hullem. Siinkandis ei juhtunud ju kunagi midagi.

Annie Duhon läks vaikselt üle Louisiana väikelinna Toussainti keskväljaku. Pehme hallika pilvekribala tagant arglikult kiikav kärbitud kuu heitis väljaku ääres seisvate majade akendele valgust.

Soe tuuleõhk tundus sõbralik. Eile oli siin peetud laata. Hämaruse saabudes lülitati puude vahele jääva murukolmnurga kohal sisse pühadetuled; need põlesid ja hüplesid ikka veel. Kuigi aastaaega arvesse võttes tundusid need kohatud, mõjusid need samas pidulikult ja südantsoojendavalt... vähemalt mõneks ajaks.

Annie poleks tohtinud lasta end võbelevatel tulukestel uinutada. Ta peaks minema tagasi koju korterisse, mis asus Toussainti ainsa advokaadi ja ta abikaasa Gable'ite omandis oleva raamatuäri ja kohviku Näljased Silmad kohal, ning ukse lukku keerama. Nad elasid

sealsamas kõrval ja olid talle selgeks teinud, et kui tal on muresid, on nende uks talle alati avatud.

Aidake, nägin jälle õudusunenägu. Ma olen neid nüüd juba paar nädalat näinud ja need lähevad iga korraga järjest hullemaks. Keegi saab surma, kuid ma ei tea, kes. See on naine. Võib juhtuda, et see olen ma ise.

Ta ei saa ju neile midagi niisugust rääkida. Mida nemad sinna parata saaksid?

Temast möödus logu pikap ja keeras nurgal vasakule. Kui Annie nurgani jõudis ja autot otsis, nägi ta seda peatuvat Murphy baari ees, mille määrdunud akna taga plinkis neoonreklaam. Oli südaöö, kuid mõned otsisid ikka veel seltskonda.

Annie kõndis edasi. Ta oli elanud siin seitse kuud ja tundis end õnnelikumana kui paljude aastate jooksul, kuni saabusid ööd, mil ta ei suutnud kohutavatest surmakujutistest pääseda.

Kümme minutit hiljem oli ta pimeduses valgelt kumava püha Cécili kiriku juures, kiriku ja teisel pool Bonanza Alleyt asuva kirikla taga pimeduses *bayou* Teche'i* klaasjas pind.

Bayou tõmbas teda enda poole, nii oli see alati olnud. Ta möödus kirikust, jõudis pukseerimisrajale ja seisatas seal hetke; soe õhuhoovus vedas ta õhukese puuvillaseeliku ümber reite.

Vaevukuuldavad armutud loksumis-imamishelid tuletasid talle meelde, kuidas *bayou* vesi sellistel öödel kaldaid noolib. Miski ujus, sulpsatas, tekitas pritsmeid. Võib-olla ahven, võib-olla alligaator, võib-olla hoopis mõni suur rott. Rotid meenutasid Anniele asju, mida ta unustada ihkas. Ta astus veel mõned sammud ja seisatas. Hääled muutusid valjemaks ja surusid end talle peale. Konnad tori-

* 200 km pikk väänlev suure kultuurilise tähtsusega veesoon Louisiana kesk- ja lõunaosas. Umbes kolme kuni nelja ja poole tuhande aasta eest, kui Mississippi jõgi delta moodustas, oli see jõe põhisäng, mis aga iga tuhande aasta tagant kurssi muudab. „Teche" tähendab madu. *Tõlk.*

sesid, pisielukad siblisid põõsaste all, sumin ta kõrvus muutus valjemaks.

Annie pöördus järsult ja läks tuldud teed tagasi. Tuuleõhk muutus ootamatuks puhanguks, mis peksis lehti vastu ta paljaid sääri. Lind karjatas ja ta võpatas ning sammus kiiremini.

Taas Bonanza Alleyle jõudes vaatas ta kirikla poole. Maja taga suures köögis põles tuli, kuid ta teadis, et isa Cyrus Payne jättis tule alati põlema juhuks, kui keegi peaks kiriklast mööduma ja sooja vastuvõttu vajama. See hea mees magab praegu.

Temasuguseid häid inimesi polnud palju.

Annie nägu lõi lõõmama ja põsed kirvendama. Sammu kiirendamine muutis vaid pea ümber kumisevad hääled valjemaks. Kiriku vitraažakende taga kumas nõrk valgus. Annie seisatas taas kord ja sundis südant maha rahunema.

Pikkamööda lükkas ta lahti kirikuaeda ümbritseva valge tara sees oleva värava. Ta sisenes kalmistule ja sammus mööda hauakivide vahelist teed püha Cécili kiriku kõrvalukse poole. Annie ei käinud regulaarselt kirikus, ta polnud seda teinud teismeliseeast saati. Ta surus hambad kokku, ronis trepist üles väikesesse vestibüüli ja katsus linki, kuigi ei uskunud, et uks lahti on. Kuid oli, ja ta astus sisse. Omal ajal oli kirik tema jaoks oluline olnud, kuid siis oli ta pattu teinud ja püha kogudus oli teinud ettepaneku, et ta ei peaks nende seas olema.

Ta ema oli sellepärast isegi temast rohkem kannatanud.

Külgmine kabel oli eraldatud sepisväravaga. Annie pistis sõrmed selle varbade vahelt läbi ja uuris selle taga olevat küünlavalguses ruumi. Leegid sädelesid väikese altari taga rippuval kuldtikandiga kangal. Ta tundis viiruki ja seisnud rooside lõhna, mille väsinud pead rippusid vaasi servale toetuvate õblukeste longus varte otsas.

Roosid meenutasid talle matuselilli, mis on jäetud liiga kauaks seisma, kuna nende ära viskamine muudaks kaotuse veelgi lõpliku-

maks. Surm oli lõplik, kuid kuni olid alles märgid austusest, enne, kui elu mälestamise võltsid märgid närtsisid ja kaastundeavaldajad käimise lõpetasid, võisid leinajad üritada tõe eest põgeneda.

Need ööd, mil ta loobus und ootamast, tõid endaga kaasa nii selged kujutluspildid, et need tundusid lausa tõelised. Ta ei soovinud neid, samuti mitte nendega kaasnevaid mõtteid.

Enda taga värava sulgenud, istus Annie kabelis pingile, mille seljale olid voolitud metsloomad ja -linnud. Ta toetas pea kätele. Mida küll teha, mida ometi teha? Kas jätkata, kuigi õudu täis kujutistega öödele järgnesid ka ärkvel olles samad kohutavad mälestuskillud? Ilmselt tuleb nii teha ja ühtlasi palvetada, et see koorem ta õlgadelt võetaks.

Ta ei tahtnud enne hommikut koju minna. Kirikus tundis ta end turvalisemalt. Jumalakotta ei julgeks kurjus siseneda.

Minutid möödusid ja ta pea muutus raskeks. Ta oli kindel, et kui ta kiriklasse läheks, kutsuks isa Cyrus ta sisse. Sunniks teda jääma ja tahaks kuulda, mis talle vaeva teeb.

Oma kujutlusist rääkimine polnud seda väärt, et röövida nii toimeka mehe ööund. Ja ei tulnud kõne allagi rääkida teiste aegade ja paikadega seotud reaalsusest – ei isa Cyrusele ega kellelegi teisele.

Annie oli tulnud Toussainti, et asuda tööle linnakese põhjaosas asuva Pappy Tantsu- ja Söögimaja juhatajana. Sellest ajast peale, kui Annie oli uut elusuunda kavandades, ise veel koolis õppides, seal esimest korda käinud, oli ta unistanud, et saab kunagi just sellise paiga omanikuks. Ta polnud osanud oodatagi, et unistus täitub, ja seal töötamine tundus täiesti ebareaalne ning võrratu.

Teine üllatus oli olnud kohtumine doktor Max Savage'iga ja sellele järgnenud täiesti ootamatu sõprus. Doktor Savage astus sageli pärast kiiret lõunaaega Pappyst läbi. Anniele oli kujunenud harjumuseks olla mehele lõunasöögi ajal seltsiks. See oli mehe ja mitte tema mõte, kuid arvatavasti ootas ta neid kohtumisi rohkem, kui oleks pidanud.

Max ja ta vennad Roche ja Kelly kavatsesid siinkandis kliiniku avada. Roche oli samuti arst ja Kelly hoolitses äriasjade eest. Avamise ajaks pidi arste juurde tulema. Max veenis teda paar korda koos endaga välja minema ja ütles, et sooviks, et Annie teda oma sõbraks peaks. Annie soovis seda samuti, kuid kui ta viimati sellise pakkumisega nõusse jäi... noh, see polnud hästi lõppenud. Ja ta ei tahtnud päris kindlasti, et Max saaks teada ta praegustest või minevikuprobleemidest.

Nad Maxiga olid ääretult erinevad. Max oli kõrgelt tunnustatud näopiirkonna plastiline kirurg, Annie pärines aga vaestest oludest ja oli näinud suurt vaeva, et omandada ärialane haridus. Kuigi ta oli saavutatu üle väga uhke.

Tegelikult oli ta otsustanud Toussainti jääda ja muuta juba niigi edukas Pappy söögikoht selliseks, kuhu tahetaks tulla kaugelt ja lähedalt. Ta harjub üksiolemisega ja juhtugu mis iganes, oma Pointe Judah's – mis tundus Toussaintist nii ääretult kaugel olevat – elava pere toele ta enam loota ei kavatse. Ta armastas oma peret, kuid enam ei vajanud ta ei neid ega kedagi teist.

Ta haigutas ja küünlaleek ta avali silme ees muutus häguseks. Annie heitis pehmele pingile külili. Ta võis ju valgeks minemiseni vägagi hästi siia jääda.

Mees suunas taskulambi vihu otse ette ja naine ei näinud kollakas-valge kiire taga mehe nägu. Kiir hüples ja võbeles. Naine kuulis millegi vedamist lehtedel, okstel, kividel ja teravatel käbidel. Veel mingi heli, mingi metalne kolksumine kividel nagu ikka, kui mees tulnud oli.

Naine kuulis mehe kiiret ja kähedat hingamist. Samas helisid, mida ta ise tekitas: pisut kiunuvat ägisemist, kuna tänu kohutavale hirmule ei tahtnud kõri sõna kuulata.

Mis siis, kui mees teda kuuleb?

Naine teadis, mida mees enda taga lohistab.

Naise silmad kirvendasid. Need kirvendasid alati. Liiga sageli.

Mees lasi kandamil kukkuda ja läks edasi, taskulambi vihk suunatud paksule lehevaibale.

Hakkas sadama. Vihm pladistas mahalangenud lehtedel ja muutis need säravaks, nii et naine nägi neid selgelt üksteisest eristumas.

Pea kohal ragisesid oksad ja vingus tuul.

Kui mees pilgu tõstaks, näeks ta teda. Naine oli siinsamas.

Naise sõõrmeisse hoovas mingi lõhn. Vaskjas nagu veri. Ja kõrbenud karvad: selles ei saanud eksida, kuna seda oli ta ju varem nii lähedalt tundnud.

Mees ütles: „No nii," just nagu oleks ta koos lastega ja oleks leidnud just äsja jäätiseputka, mida nad kõik nii väga otsisid. Taas klobin ja mees sorkis tuttuue labidaga lehtedes ja kõdus.

Tema kõrval maas lamas naise keha, naise laud olid kõrbenud ja silmade asemel olid tühjad mustad augud. Naise juustest oli alles vaid õhuke käsnjas kiht, tuules hõljuvad kiud.

„No nii," kordas mees. Ta ei hakanud auku kaevama, vaid eemaldas umbes poole meetri ulatuses risu. Ta surkis ja kraapis ning lasi kuuldavale rahuloleva ohke, tõstis naise maast, nagu poleks see üldse raske olnud. Naise jäiga keha külge kleepusid mustaks tõmbunud riideräbalad.

„No nii," ütles mees ja lasi laiba, pea ees, kukkuda auku, mis selle endasse neelas.

Ette sirutatud kätega Annie jooksis mehe poole. „Too ta tagasi. Anna ta tagasi," karjus ta. Kuid kui ta mehest haarata tahtis, muutus mees tuleks ja Annie karjatas.